

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Petru Ursache,

Judecătorii: Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Prisacari Ion în numele inculpatului, de avocatul Cornieț Nicolai în numele inculpatului și inculpat, precum și de inculpatul Șempleahov Artur, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Șempleahov Artur Xxxxxx, născut la xx xxxxx
xxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxxx, bd. Xxxx,
xx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.04.2016 – 10.11.2016;

Instanța de apel: 30.11.2016 – 26.04.2017;

Instanța de recurs: 22.06.2017 – 02.08.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani din 10 noiembrie 2016, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Șempleahov Artur a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, la 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 (cinci) ani.

În baza art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea executării pedepsei închisorii pentru perioada de probațiune de 4 (patru) ani.

A fost dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 421 (patru sute douăzeci și unu) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Șempleahov Artur, la 10 ianuarie 2016, aproximativ la ora 09:30, conducând automobilul model „Mitsubishi Galant” de culoare gri închis, cu n/î XXX xxx, pe traseul Brest-Chișinău-Odesa, din direcția mun. Bălți spre s. Baraboi, r-nul Dondușeni, ajungând la km 114+600 metri al traseului, la intrarea în s. Recea, r-nul Rîșcani, având-o în calitate de pasager pe locuitoarea s. Ivancova, r-nul Florești, Boicu Ana și pe locuitorul or. Rîșcani, Siomușchin Mihail, încălcând prevederile pct. 45 alin. (1) lit. a), b), d) al Regulamentului Circulației Rutiere, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a apreciat corect situația rutieră, nu a ținut seama permanent de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, de care trebuia să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzii de circulație și intervalelor necesare pentru oprirea în siguranță a autovehiculului, fapt în urma căruia, a pierdut controlul asupra conducerii

mijlocului de transport, și derapând, a ieșit pe banda opusă de deplasare a traseului, astfel tamponând automobilul model „Volkswagen Golf” cu n/î XX XX xxx, condus regulamentar de locuitorul s. Mihăileni, r-nul Rîșcani, Guțu Nicolae.

În rezultatul producerii accidentului rutier, pasagerul automobilului model „Mitsubishi Galant”, n/î XXX xxx, Boicu Ana, urmare a șocului posttraumatic, post-hemoragic, care s-a dezvoltat în urma traumatismului suportat la momentul accidentului rutier, a decedat pe loc, iar pasagerul din același autovehicul, Siomușchin Mihail, urmare a vătămarilor corporale grave suportate la momentul accidentului rutier, a decedat în aceeași zi în incinta Spitalului municipal Bălți.

La fel, șoferului automobilului model „Volkswagen Golf”, n/î XX XX xxx, Guțu Nicolae și pasagerilor Guțu Vladimir și Musteață Ion, care se aflau în același autovehicul, potrivit rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 6/D, 3/D și 4/D din 18 ianuarie 2016, le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Șempleahov Artur, în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani.

În argumentarea apelului acuzatorul de stat a invocat că, la aplicarea pedepsei prima instanță nu a respectat criteriile de individualizare prevăzute la art. 75 Cod penal, îndeosebi la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu s-a ținut cont de urmările grave survenite în urma accidentului rutier, și anume decesul a două persoane, or în acest caz pedeapsa nu va atinge scopul prevăzut de art. 61 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, a fost admis apelul, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și în partea încasării cheltuielilor judiciare cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care: lui Șempleahov Artur, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (5) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip deschis.

Cererea cu privire la încasarea în contul statului din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 421 lei, a fost respinsă.

În rest, dispozițiile sentinței referitor la corpurile delictive au fost menținute.

4.1. Pentru argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a reținut, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele cauzei și a încadrat juridic fapta în baza art. 264 alin. (5) Cod penal, stabilind vinovăția lui Șempleahov Artur de săvârșirea infracțiunii imputate, însă chestiunea privind necesitatea executării pedepsei nu a fost individualizată și motivată la justa valoare.

Instanța de apel a remarcat, că deși la prima vedere, în circumstanțele cauzei sunt întrunite condițiile necesare pentru a fi aplicată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, totuși prima instanță urma să efectueze o analiză mult mai complexă și minuțioasă a scopului pedepsei penale și a individualizării ei.

Așadar, datorită semnificației deosebite a impactului social pe care îl are săvârșirea în societate a unor astfel de infracțiuni, se are în vedere cele din domeniul

transporturilor, nu pot fi valorificate în favoarea inculpaților ca și circumstanțe atenuante, circumstanțele personale ale acestora, întrucât au lezat profund valorile sociale concrete ocrotite de lege.

Relevante în sensul vizat au fost considerate și argumentele acuzatorului de stat, precum că infracțiunea a fost săvârșită de inculpat dat fiind că acesta a admis un șir de acțiuni, neglijând cerințele legii, încălcând regulile circulației rutiere, care, în final, au dus la săvârșirea din imprudență a accidentului rutier cu cauzarea vătămărilor corporale neînsemnate lui Guțu Nicolae, Guțu Vladimir și Musteață Ion și decesul lui Boicu Ana și Siomușchin Mihail, generată de factori, și anume, lipsa competenței de conducere a mijlocului de transport, ce a influențat comportamentul manifestat de inculpat.

Instanța de apel a remarcat, că circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea incriminată inculpatului, determină incorectitudinea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, deoarece ultimul a săvârșit o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală - viața și sănătatea persoanei, provocând moartea a două persoane și vătămarea corporală a trei persoane.

Astfel, a fost considerată greșită concluzia primei instanțe, precum că, corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, în speță, instanța de apel a reținut că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului, nu a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. art. 61, 75 Cod penal, nu a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, or pedeapsa stabilită de prima instanță nu este în acord cu principiul proporționalității având în vedere fapta săvârșită și urmările grave produse, anume că în urma accidentului a survenit decesul a două persoane, iar celorlalte părți vătămăte le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

Chiar dacă părțile vătămăte și succesorii lor nu au pretenții de ordin material sau moral, această poziție nu poate predomina asupra circumstanțelor cauzei, consecințelor infracțiunii și celorlalte aspecte care au fost indicate supra.

În ceea ce privește chestiunea privind încasarea în contul statului din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 421 lei, instanța de apel a remarcat că suma respectivă a fost necesară pentru dispunerea efectuării expertizelor medico-legale.

Astfel, instanța de apel a statuat că expertiza medico-legală este o probă care de rând cu celelalte probe acumulate pe parcursul urmăririi penale de către partea acuzării au menirea a demonstra în instanță vinovăția inculpatului de săvârșirea faptei prejudiciabile imputate acestuia.

Prin urmare, este obligația acuzării în calitate de autoritate a statului de a acumula probele necesare ce demonstrează vinovăția și identificarea persoanei vinovate în săvârșirea unei infracțiuni, fiind determinată obligația pozitivă a statului de a colecta probe necesare în vederea constatării faptei penale, identificării făptuitorului și implicit asumarea cheltuielilor aferente procesului din contul statului - în cazul dat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei medico-legale psihiatrice.

Instanța de apel a apreciat, că în sensul dispozițiilor art. 227 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, în cazul efectuării unei expertize pot fi atribuite ca cheltuieli judiciare doar sumele cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei și nicidecum însăși cheltuielile suportate

integral pentru efectuarea unei expertize când aceasta are statutul de probă în procesul penal.

5. Avocatul Prisacari Ion în numele inculpatului, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat că, pedeapsa aplicată lui Șemleahov Artur de către instanța de apel este prea aspră, or, anume prima instanță a ținut cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei, precum și de scopul pedepsei penale, luând în considerație prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, cât și circumstanțele atenuante și agravante la caz, precum și datele ce țin de personalitatea vinovatului și comportamentul acestuia după săvârșirea infracțiunii.

Susține că, în contradictoriu cu prima instanță, instanța de apel nu a ținut cont de faptul că infracțiunea de care se face vinovat Șemleahov Artur a fost săvârșită din imprudență, de personalitatea acestuia, care nu are antecedente penale, având loc permanent de trai și un copil minor la întreținere.

Consideră că, instanța de apel nu a ținut cont de comportamentul inculpatului, care fiind internat la tratament staționar în instituție medicală, a compensat succesurilor părților vătămate prejudiciile materiale și morale, acestea neavând careva pretenții de acest ordin față de inculpat, fapt confirmat la examinarea cauzei în prima instanță.

La fel, nu s-a ținut cont de faptul că una din persoanele decedate a fost concubina inculpatului, nefiind luate în considerație și condițiile climaterice la acel moment, întrucât la 10 ianuarie 2016, drumul în apropierea s. Recea, r-nul Rîșcani, ora 09:30 nefiind curățat, era acoperit cu polei, acesta fiind și factorul principal care a dus la survenirea accidentului rutier.

Recurentul este de opinia că reeducarea inculpatului poate fi îndeplinită și prin aplicarea unei pedepse fără executarea reală a acesteia.

5.1. Avocatul Cornieț Nicolai în numele inculpatului și inculpatul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, au contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului recurenții susțin că instanța de apel eronat a concluzionat precum că chestiunea privind necesitatea executării pedepsei nu a fost individualizată corect, dispunând în acest sens excluderea prevederilor art. 90 Cod penal la executarea pedepsei de către inculpat.

Remarcă recurenții că inculpatul a recunoscut integral vinovăția, solicitând ca examinarea cauzei să se desfășoare potrivit procedurii simplificate, în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Relevă că sancțiunea art. 264 alin. (5) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 6 la 10 ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de până la 5 ani, iar în concordanță cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, limitele pedepsei au fost reduse cu o treime, fapt ce face posibilă aplicarea art. 90 Cod penal.

Consideră recurenții că prima instanță a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, corect apreciind circumstanțele atenuante, faptul că inculpatul a recunoscut vina, se căiește de cele săvârșite, infracțiunea a fost săvârșită din imprudență și a ajuns la concluzia că restabilirea echității sociale și corectarea lui Șemleahov Artur poate fi efectuată fără privarea acestuia de libertate, în condițiile prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, relevă recurenții că instanța de apel incorect și în mod subiectiv a criticat soluția primei instanțe, pe tot parcursul motivării deciziei desfășurând din punct

de vedere teoretic modalitatea de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, neglijând personalitatea inculpatului din perspectiva faptului că ultimul nu are antecedente penale; are la întreținere mama pensionară; comportamentul inculpatului care a recunoscut fapta și vina, s-a căit sincer și regretă cele întâmplate, a acordat ajutor material la înmormântare succesorului părții vătămate Boico Iurie, s-a interesat de starea și soarta celor implicați în accident, nefiind indiferent față de tragedia produsă.

Subliniază recurenții că succesorii părților vătămate Boico Iurie și Rudico Olga fiind audiați în cadrul ședinței de judecată au declarat că nu au pretenții de ordin material și moral față de inculpat.

5.2. Inculpatul a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia din motivul ilegalității.

În argumentarea recursului inculpatul menționează că instanța de apel a apreciat greșit circumstanțele reale ale cauzei fără a ține cont de faptul că el a recunoscut integral vinovăția, solicitând până la începerea cercetării judecătorești examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, părțile vătămate și succesorii părților vătămate nu au înaintat pretenții de ordin material sau moral, anterior nu a fost condamnat și are la întreținere un copil minor, pe când prima instanță corect i-a stabilit o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestora cu menținerea hotărârii contestate, menționând că la stabilirea pedepsei inculpatului instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele săvârșite.

La fel, acuzarea consideră că instanța de apel corect a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de societate, ținând cont de circumstanțele reținute în sarcina acestuia, în procesul stabilirii și individualizării pedepsei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat de avocatul Cornieț Nicolai și inculpat, Colegiul penal constată că titularii acestuia invocă temeiul pentru recurs stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă Colegiul reține că, recurenții nu au indicat concret care este eroarea gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, pe care a admis-o instanța de apel, care a afectat soluția instanței, or poziția instanței de recurs de a suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialității în condițiile egalității armelor.

În acest context, Colegiul penal ține să menționeze că, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu

se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

La fel, instanța de recurs reține că, din conținutul recursurilor deduse judecării se constată că recurenții critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, considerând neîntemeiată soluția instanței de apel la capitolul individualizării pedepsei penale, sub aspectul excluderii prevederilor art. 90 Cod penal.

Însă, verificând circumstanțele cauzei în raport cu norma de drept citată, Colegiul constată că acest temei nu-și găsește confirmare în speța dedusă judecării.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei închisorii pe termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, poate ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Mai mult, Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea

infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei aplicată de către instanța de judecată prin hotărârea de condamnare de a se suspenda pe o anumită perioadă de timp executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Deci, la caz, se reține că, instanța de apel corect a constatat că condițiile necesare pentru a fi invocată instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu sunt întrunite.

În acest context, Colegiul penal consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de faptul că, a săvârșit o infracțiune gravă, care atentează la valoarea primordială protejată de legea penală - viața și sănătatea persoanei, provocând moartea a două persoane și vătămarea corporală a trei persoane.

La fel, Colegiul penal menționează, că instanța de apel la emiterea deciziei a ținut cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximum și din minimum prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei.

Totodată, se reține că pedeapsa stabilită inculpatului este în corespundere și cu regula nr. 6 din Recomandarea Nr. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri, potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia ținând cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii”.

Colegiul penal remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Instanța de recurs atrage atenția asupra faptului că, recunoscând vina în săvârșirea faptei incriminate și solicitând examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, inculpatul a beneficiat de reducerea cu 1/3 din limitele de pedeapsă,

prin urmare, aceeași circumstanță nu mai poate fi reținută la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei, deoarece rezultă că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererile de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale - de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni de către inculpat și alte persoane, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursurilor ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Prisacari Ion în numele inculpatului, de avocatul Cornieț Nicolai în numele inculpatului și inculpat, precum și de inculpatul Șempleahov Artur, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Șempleahov Artur* **Xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev